

dingen. Voor anderen is het practisch niet mogelijk naar een zoo droevig gesalarieerde betrekking te dingen, zelfs niet al voelen zij een bijzondere neiging voor dezen tak der sociale geneeskunde.

Het bestuur van de R.V.B. heeft zich natuurlijk te houden aan het salarisbesluit, waarop het zich beroept; mijn verwijt richt zich dus over het hoofd van dat bestuur tot de autoriteiten, die zulke bezoldigingsbesluiten toelaten. Wordt het niet hoog tijd, dat onze Maatschappij zich eens gaat bemoeien met de over het algemeen treurige bezoldiging der geneeskundige ambtenaren?

Vlissingen, 5 Juni 1921.

A. STAVERMAN.

METEN MET TWEE MATEN.

Bij Koninklijk besluit van den 12den Mei 1921 (*Staatsblad* 724) zijn, als gevolg van de daling der prijzen van benzine, banden enz. de vergoedingen, vastgesteld bij artikel 11 van het reisbesluit 1916, wegens het gebruik van eigen rijwiel, motorrijwiel of automobiel, verlaagd met ingang van 15 Mei 1921 en bepaald op onderscheidenlijk 3, 7 en 25 cents per afgelegden Kilometer 1). Dit besluit geldt voor alle rijksambtenaren, dus ook de geneeskundigen, die voor hun dienst gebruik maken van een der bovengenoemde voertuigen, hetwelk hun eigendom is.

Volgens het tarief van 1 Augustus 1920 voor ingeschreven deskundigen bij de rijksverzekeringsbank wordt voor bezoeken aan getroffen en buiten de woonplaats van den geneeskundige, behalve een vergoeding voor tijdverlies, vergoed wanneer de geneeskundige gebruik maakt van zijn eigen rijwiel voor den eersten K.M. 10 cent, voor elken volgenden K.M. 5 cent; bij gebruik van eigen motorrijwiel voor den eersten K.M. 40 cent, voor elken volgenden K.M. 20 cent; en bij gebruik van eigen rijtuig of automobiel voor den eersten K.M. een gulden en voor elken volgenden K.M. 40 cent.

Wat voor verschil is er toch, of een arts als behandelend geneeskundige of als ambtenaar gebruik maakt van een eigen vervoermiddel? De vergoedingen van 5, 20 en 40 cent respectievelijk van 3, 7 en 25 cent worden louter en alleen gegeven voor het gebruik van het eigen vervoermiddel en staan volstrekt niet in verband met het al of niet ambtelijk gepresteerde en het tijdverlies, daar deze twee zaken afzonderlijk worden betaald.

Ofschoon er geen ambtenaren-organisatie in de Maatschappij voor Geneeskunst zal worden opgericht, mag ons hoofdbestuur zeker zijn aandacht ook wel schenken aan de belangen van zijn leden-ambtenaren.

Middelburg, 5 Juni 1921.

D. N. VAN GELDEREN.

DE SPOORWEGARTSENKWESTIE.

GEZELLE MEERBURG schrijft in zijn ingezonden stuk in de vorige aflevering van dit *Tijdschrift*, dat bovengenoemde kwestie weer naar voren komt.

Mijns inziens haalt hij haar weer naar voren. doch daar de schrijver niets mededeelt, wat niet reeds in den breede is behandeld, ook in dit *Tijdschrift*, zou ik er niet op antwoorden, als hij zijn beweringen niet had vastgeknoopt aan een gesprek met mij, waarin ik zou hebben betoogd: „dat er aan het spoorwegfonds nu toch vrije artsenkeus was, want ieder kan solliciteeren en dan werd door de leden gestemd; wie dan tot de meerderheid behoorde, was tevreden met zijn geneesheer, maar de minderheid merkte van deze vrije artsenkeus dan toch niet veel”.

De stijl van dit betoog is van dien aard, en de gedachtengang er van is zóó weinig logisch en zóózeer in strijd met mijn meening, dat ik geen gevaar wensch te

1) Het woord „afgelegde” is hier misleidend, daar bij de gedwongen declaratie naar de kortste lijnen van den officieelen afstandswijzer men ver onder het werkelijk aantal afgelegde K.M. blijft.

loopen door zwijgen als het ware toe te geven, dat ik het bovenstaande voor mijn rekening neem.

Dat GEZELLE MEERBURG (die in dezen, zooals voldoende bekend is, niet alleen staat) anders denkt dan het bestuur van het Spoorwegziekenfonds, de spoorwegartsen en ook talrijke andere geneesheeren, is zijn goed recht. Maar ik kan niet goed vinden, dat hij mij onjuist aanhaalt (al wil ik wel aannemen, dat hij dit te goeder trouw doet) en dat hij mij noemt „het geneeskundig opperhoofd der spoorwegartsen”, wat ik allerminst ben. Ik ben medisch adviseur van het Ziekenfondsbestuur, en heb geen rechtstreeksch contact met de spoorwegartsen — behalve in die enkele gevallen, waarin hun is voorgeschreven met mij als geneesheer overleg te plegen, nl. dan, wanneer door ziekten van fondsleden met verantwoordelijke betrekkingen de veiligheid van het spoorwegverkeer in gevaar zou worden gebracht.

Utrecht, 6 Juni 1921.

H. OFFERHAUS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Spaansch-Duitsche artsenvereniging.** Door den gezant van Uruguay te Berlijn, collega SUSVIELA GUARCH, die te Berlijn gepromoveerd is en daar ook gepractizeerd heeft, is een Spaansch-Duitsche artsenvereniging gevormd, welke den artsen, die uit Spaansche landen naar Duitschland komen om te studeeren, en ook den Duitschen artsen, die naar Spanje of Zuid-Amerika gaan, op wetenschappelijk en maatschappelijk gebied van raad zal dienen en hun de gewenschte aanbevelingen zal verschaffen. GUARCH is mederedacteur van BRAUERNOCHT's *Revista Medica de Hamburgo* (*Zeitschrift f. Aerztl. Fortb.*).

— **De vroedvrouwen in Pruisen.** De gediplomeerde vroedvrouwen zullen voortaan den titel voeren van Hebamme-Schwester en zullen ook het verpleegsterskleed mogen dragen. Het is haar verboden, voorbehoedmiddelen tegen zwangerschap aan te bevelen of haar patiënten bij het gebruik daarvan behulpzaam te zijn. Zij zijn wettelijk verplicht, te waarschuwen voor onbevoegde geneeskunstbeoefenaren (*Deutsche med. Wochenschrift*).

— **Nieuwe maatregelen tegen Rad-Jo.** Het Pruisische ministerie voor het volkswelzijn heeft bepaald, dat alles moet worden vermeden, wat den indruk zou kunnen doen ontstaan, dat de overheid instemt met de valsche beweringen van de Rad-Jo-zwendelaars, en dat daarom geen reclame-ruimte aan de Rad-Jo-firma mag worden afgestaan in drukwerken, die van de overheid uitgaan (*Münch. med. Wochenschrift*).

NEW-YORK. — **De uitkomsten der prophylaxis in Venere bij het Amerikaansche leger.** In dezelfde vergadering heeft WALKER, die tijdens den oorlog het toezicht had op den gezondheidstoestand der Amerikaansche manschappen in de zeehavens, zijn ondervinding met de prophylaxis medegedeeld. In 1917 was de toestand zeer bedenkelijk. Van de blanke soldaten stelden zich 72 pCt. aan besmetting bloot en van de gekleurde 90 pCt. Het aantal besmettingen gedurende het eerste jaar bedroeg bij de blanken 24 pCt. van de sterkte en bij de negers 62.5 pCt. Toen de bekende voorbehoedmiddelen waren ingevoerd, daalde het aantal besmettingen bij de blanken tot 2.7 pCt. en bij de negers tot 2.5—3.5 pCt. Door bij de negers de maatregelen toe te passen, telkens als zij afwezig waren geweest, onverschillig of zij al of niet erkenden, aan besmetting te hebben bloot gestaan, daalde het percentage voor het geheele leger tot 2, plaatselijk zelfs tot 1.4 of 1.3. WALKER acht pogingen om de menschen van de bronnen van besmetting verwijderd te houden, niet nutteloos, maar in kringen, die onvatbaar zijn voor vermaning, acht hij de voorbehoedmiddelen onontbeerlijk.

— **Bier geen geneesmiddel.** Toen men, ruim 20 jaar geleden, verhande-